

CINGLE

Oriol Morales i Pujolar

Per la María Álvarez i per les seves vaques.

*El sol que no surti avui
i que tornin els estels
que jo t'he de mester a prop
per jugar amb els teus cabells.*

'Alenar'. Maria del Mar Bonet

Les dues dones, soles, damunt la gran roca. Als seus peus, el cingle de Tavertet. Més avall, el bosc. Més avall, el riu. Més avall, el pantà sec de Sau. Des d'on són veuen l'antic poble de Sau, el que fa anys va quedar negat sota les aigües del pantà i que, degut a la sequera, ha sortit a la superfície. Al pantà ja no hi ha aigua. Al pantà ara només hi ha turistes fent-se fotos amb el campanar de fons. Si nosaltres fóssim al cingle, amb elles, fins i tot sentiríem la remor d'un concert que un músic de la zona hi ha organitzat per fer venir la pluja. Però les dues dones són molt grans i hi senten poc. I nosaltres no hi som, allà. No som amb elles. Les dues dones, soles, damunt la gran roca. Als seus peus, el cingle.

MUN TSA. Hem sortit del camí just després de la darrera corba, la que gira a la dreta, la que si segueixes el camí arribes fins al castell. Fins a les runes del castell. Hem sortit del camí i no hem anat cap al castell, hem anat cap als arbres. Hem anat cap al bosc. No hi ha camí en aquell lloc del bosc, no hi ha camí. Hem travessat el bosc per la part menys fonda, per la part menys pregona. No hi ha camí, però ja sabem per on hem de passar tu i jo. Sí, això ho sabem. Ja no sabem res del món. Ja no sabem res de nosaltres. Però sabem per on hem de passar, això sí que ho sabem. Hem travessat el bosc girant a dreta i a esquerra, ajupint-nos per passar per sota les branques dels arbres alts, saltant per sobre els arbustos, vigilant de no aixafar la molsa -perquè la molsa no s'ha d'aixafar mai, perquè aixafar la molsa és com aixafar el bosc sencer, que això sempre m'ho deia la mama, sempre m'ho deia- i al final hem arribat al cingle. Al precipici. Jo t'he agafat de la mà i feia tants anys que no t'agafava la mà. Jo t'he agafat de la mà i en aquell moment no ho sabia, però/

ANITA. Vols dir?

MUN TSA. Sí.

ANITA. N'estàs segura?

MUN TSA. Sí.

ANITA. Jo no recordo que m'hagis agafat la mà.

MUN TSA. N'estic segura. T'he agafat la mà per arribar fins aquí. T'he agafat la mà per poder seure aquí, a la roca. Tenia por que caiguessis.

ANITA. Jo no cauré.

MUN TSA. Ja ho sé.

ANITA. Jo no cauré daltabaix.

MUN TSA. Ja ho sé, però/

ANITA. Jo hi he vingut moltes vegades aquí.

MUN TSA. Sí.

ANITA. Jo hi podria haver vingut sola fins aquí.

MUN TSA. No ho crec.

ANITA. Per què?

MUN TSA. Perquè ara fa molt temps que no hi veníem, aquí.

ANITA. No és veritat.

MUN TSA. Feia molts anys que no hi veníem, aquí.

ANITA. Amb tu no.

MUN TSA. Amb mi no.

ANITA. Però jo sola, sí.

MUN TSA. Anita/

ANITA. Què?

MUN TSA. Anita, tu fa molts anys que no hi vens aquí.

ANITA. No és veritat.

Pausa.

ANITA. Hi vinc cada matí

MUN TSA. Anita/

ANITA. Hi vinc cada matí, quan l'Ernest baixa amb el carro cap a l'Esquirol per anar a treballar. M'espero que es perdi de vista més enllà del camí que surt de Tavertet i després torno a casa. Deixo el dinar fet, paro taula. De vegades deixo l'olla al foc. No passa res. Deixo l'olla al foc. L'Ernest sempre m'ho diu. L'Ernest sempre em diu: no deixis l'olla al foc. Però no passa res. Hi ha coses que han de fer xup-xup. Hi ha coses que hi han d'estar molta estona, al foc. I mentre l'olla és al foc camino una bona estona fins aquí. I veig el bosc i el riu i el pantà.

La Muntsa s'aguanta les llàgrimes. Sembla que vol contradir l'Anita, però dubta. La mira. Aparta la mirada. Esbufega de forma gairebé inaudible. Respira.

MUN TSA. I/ (*Gairebé se li trenca la veu*) I com està, l'Ernest?

ANITA. Has vist el pantà? És ple d'aigua. A mi m'agrada. A mi m'agrada el pantà.

MUN TSA. Sí.

ANITA. L'Ernest diu que aquest pantà és una maledicció. Que no l'haurien d'haver construït mai. Que al riu ja hi havia prou aigua.

MUN TSA. Sí.

Temps.

MUN TSA. Anita/

ANITA. A mi m'agrada que hi hagi tanta aigua.

MUN TSA. Anita/

ANITA. Què?

MUN TSA. Com està l'Ernest?

ANITA. L'Ernest no està bé. L'Ernest és dèbil. És un nen massa dèbil. És per les orelles.

MUN TSA. Les orelles.

ANITA. Els altres nens se'n riuen. Pobret meu, només té cinc anys.

MUN TSA. Ja.

ANITA. És per les orelles, pobret. Jo li dic que no pateixi, que ja se li arreglaran.

Temps curt.

ANITA. Jo no ho sé si se li arreglaran.

Temps curt.

ANITA. No sé si li quedaran així quan sigui gran.

Temps curt.

ANITA. No sé si trobarà mai feina amb aquestes orelles.

Temps curt.

ANITA. Té les orelles així, saps? Com cap a fora. Ja les hi has vist, tu.

MUN TSA. Sí.

ANITA. Ja les hi has vist.

MUN TSA. Sí, les hi he vist.

Temps.

MUN TSA. Anita, l'Ernest no/ Tu te'n recordes, no, de quan l'Ernest va caure? Fa temps, però tu te'n recordes, no?

Temps curt. L'Anita no diu res.

MUN TSA. Tu te'n recordes, Anita.

Temps curt.

MUN TSA. Tu te'n recordes.

Temps.

La Muntsa agafa aire. S'omple els pulmons i deixa anar l'aire a poc a poc. Mira cap avall, cap al cingle i el bosc i el pantà sec. Torna a agafar l'aire i torna a mirar l'Anita. I per fi, després de tant de temps, per fi s'atreveix a dir-li:

MUN TSA. Necessito que em miris.

ANITA. Què vols dir?

MUN TSA. Necessito que em miris i que em diguis que te'n recordes de tot.

ANITA. No sé de què parles, ara.

MUN TSA. Necessito que em miris i que em diguis que te'n recordes de les vegades que veníem aquí. De les vegades que veníem aquí, al vespre, que jo t'agafava la mà i que tu em miraves i que sèiem aquí durant hores i que parlàvem de marxar a França, que em deies que marxaríem a peu i que ningú ens vindria a buscar i que trobaríem una casa a França i que potser al principi faríem de masoveres, però que acabariem tenint casa nostra, *Anita*. Necessito que em parlis d'aquella casa de França que em deies que tindriem, *Anita*. Necessito que em miris i que em diguis que te'n recordes d'això.

La Muntsa es queda mirant l'Anita. L'Anita gira els ulls cap a la Muntsa i li diu

ANITA. És clar. És clar que me'n recordo. Ho he sabut quan m'has agafat la mà abans. Quan m'has agafat la mà perquè tenies por que caigués daltabaix. Ho he sabut quan m'has agafat la mà i ens hem assegut aquí, juntes. Llavors ho he sabut tot, de nou.

Temps llarg.

Però de fet, no. De fet, el que passa és que la Muntsa agafa aire. S'omple els pulmons i deixa anar l'aire a poc a poc. Mira cap avall, cap al cingle i el bosc i el pantà sec. Torna a agafar l'aire i torna a mirar l'Anita. Però l'únic que li pot dir és:

MUN TSA. Has vist quanta aigua, *Anita*?

ANITA. Jo ja no hi veig

Temps curt.

MUN TSA. Ja

ANITA. Jo ja no hi veig.

Temps curt.

MUN TSA. Ja

Temps llarg.

Però, de fet, tampoc. De fet, el que passa és que la Muntsa agafa aire. S'omple els pulmons i deixa anar l'aire a poc a poc. Mira cap avall, cap al cingle i el bosc i el pantà sec. Torna a agafar l'aire i torna a mirar l'Anita. La Muntsa no diu res. La Muntsa s'aixeca i li diu a l'Anita:

MUN TSA. Ara vinc, Anita.

Temps curt.

MUN TSA. Ara vinc

L'Anita no contesta.

El que sí que passa és que la Muntsa s'apropa al sortint de la roca. Als seus peus, el cingle de Tavertet. Més avall, el bosc. Més avall, el riu. Més avall, el pantà sec de Sau.

El que sí que passa és que la Muntsa emprèn el vol.